Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA NILSA VĀLA [*NILS WAHL*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2018. gada 20. septembrī[1]

Lieta C-326/17

Directie van de Dienst Wegverkeer (RDW)
X un Y
Otrs lietas dalībnieks:
Z

(*Raad van State* (Valsts padome, Nīderlande) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Direktīva 1999/37/EK – Reģistrācijas apliecības, kas izdotas transportlīdzekļiem, kuri pirmo reizi reģistrēti pirms direktīvas īstenošanas – Būtiskas neprecizitātes un izlaidumi reģistrācijas apliecībās – Savstarpēja atzīšana – Direktīva 2007/46/EK – Transportlīdzekļu tehnisko parametru apstiprināšana – Transportlīdzekļi, kas pirmo reizi reģistrēti pirms tehnisko prasību saskaņošanas ES – Pārveidojumi, kas ietekmē transportlīdzekļa tehniskos parametrus

1. 1908. gadā Henrijs Fords radikāli mainīja pasaules ekonomiku, virzoties no atsevišķas klientam pielāgotu automašīnu montāžas uz standarta modeļu masu produkciju, izmantojot montāžas līniju. Apjomradītie ietaupījumi un ražošanas procesa pilnveidošana radikāli samazināja slavenā *Model T* ražošanas izmaksas, tādējādi pārvēršot automašīnu, kas tolaik bija luksusa prece, par plaša patēriņa preci.

2. Šāda standartizācija pieļauj arī vienkāršotu regulatīvo uzraudzību. Lai nodrošinātu drošību uz ceļiem un aizsargātu apkārtējo vidi, dalībvalstu transportlīdzekļiem ir jāatbilst minimālām tehniskajām prasībām. Standartizētu transportlīdzekļu vienādo tehnisko parametru dēļ ir pietiekami pārbaudīt viena modeļa tehniskos parametrus no katra tipa, lai konstatētu, ka visi šā tipa transportlīdzekļi atbilst tehniskajām prasībām ("tipa apstiprinājums"). Savienībā šo reglamentējošo apstiprinājumu garantē atsauce uz ES likumdevēja saskaņotajām tehniskajām prasībām.

3. Tāpat transportlīdzekļu standartizācija atvieglo šo transportlīdzekļu brīvu pārvietošanos Savienībā. Kamēr transportlīdzeklis atbilst ES apstiprinātajam tipam, nav apšaubāma atbilstība tehniskajām prasībām, kad notiek atkārtota tā reģistrēšana citā dalībvalstī. Šajā lietā Tiesa tiek aicināta noteikt, vai tas ir spēkā arī tad, ja transportlīdzeklis neatbilst ES apstiprinātam tipam.

1 Oriģinālvaloda – angļu.

I. Tiesiskais regulējums

A. Savienības tiesības

1. Reģistrācijas dokumentu direktīva

4. Padomes Direktīvas 1999/37/EK (1999. gada 29. aprīlis) par transportlīdzekļu reģistrācijas dokumentiem[2] (turpmāk tekstā – "Reģistrācijas dokumentu direktīva") 1. pantā ir noteikts:

"Šo direktīvu piemēro dokumentiem, kas izdoti dalībvalstīs, reģistrējot transportlīdzekļus."

5. Saskaņā ar Reģistrācijas dokumentu direktīvas 2. pantu:

"Šajā direktīvā:

a) "transportlīdzekļi": ir visi transportlīdzekļi, kā noteikts 2. pantā Padomes 1970. gada 6. februāra Direktīvā 70/156/EEK par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz mehānisko transportlīdzekļu un to piekabju tipa apstiprinājumu, kā arī 1. pantā Padomes 1992. gada 30. jūnija Direktīvā 92/61/EEK par divriteņu vai trīsriteņu mehānisko transportlīdzekļu tipa apstiprinājumu;

b) "reģistrācija": ir administratīva atļauja izmantot transportlīdzekli ceļu satiksmē, kas saistīta ar transportlīdzekļa identifikāciju un sērijas numura izdošanu, ko dēvē par reģistrācijas numuru;

c) "reģistrācijas apliecība": ir dokuments, kas apliecina, ka transportlīdzeklis ir reģistrēts kādā dalībvalstī;

[..]."

6. Reģistrācijas dokumentu direktīvas 3. pantā ir noteikts:

"1. Dalībvalstis izdod reģistrācijas apliecību transportlīdzekļiem, uz kuriem attiecas reģistrācija saskaņā ar šo valstu tiesību aktiem. [..]

2. Ja pirms šīs direktīvas īstenošanas reģistrētam transportlīdzeklim izdod jaunu reģistrācijas apliecību, dalībvalstis izmanto šajā direktīvā noteikto apliecības paraugu un var lemt tajā sniegt tikai tās ziņas, par ko ir pieejami vajadzīgie dati.

[..]"

7. Reģistrācijas dokumentu direktīvas 4. pantā ir noteikts:

"Ievērojot šo direktīvu, reģistrācijas apliecību, ko izsniegusi kāda dalībvalsts, atzīst pārējās dalībvalstīs, lai transportlīdzekli identificētu starptautiskajā satiksmē vai pārreģistrētu citā dalībvalstī."

8. Reģistrācijas dokumentu direktīvas 9. pantā ir noteikts:

"Dalībvalstis cita citai palīdz īstenot šo direktīvu. Tās var veikt divpusēju vai daudzpusēju informācijas apmaiņu, jo īpaši, lai pirms transportlīdzekļa reģistrācijas pārbaudītu tā juridisko statusu, ja vajadzīgs, dalībvalstī, kurā tas iepriekš bijis reģistrēts. [..]"

2 OV 1999, L 138, 57. lpp.

2. Pamatdirektīva

9. Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2007/46/EK (2007. gada 5. septembris), ar ko izveido sistēmu mehānisko transportlīdzekļu un to piekabju, kā arī tādiem transportlīdzekļiem paredzētu sistēmu, sastāvdaļu un atsevišķu tehnisku vienību apstiprināšanai [3] (turpmāk tekstā – "Pamatdirektīva") 1. pantā ir noteikts:

"Ar šo direktīvu ir izveidota saskaņota administratīvu noteikumu un vispārēju tehnisku prasību sistēma, kā apstiprināt visus jaunos transportlīdzekļus, kas ir tās darbības jomā, kā arī tādiem transportlīdzekļiem paredzētas sistēmas, sastāvdaļas un atsevišķas tehniskas vienības, lai Kopienā atvieglotu to reģistrāciju, pārdošanu un nodošanu ekspluatācijā.

[..]

Piemērojot šo direktīvu, normatīvajos aktos, kuru pilnīgs saraksts ir IV pielikumā, ietver īpašas tehniskas prasības transportlīdzekļu uzbūvei un darbībai."

10. Pamatdirektīvas 2. pantā ir noteikts:

"1. Šī direktīva attiecas uz vienā vai vairākos posmos konstruētu un izgatavotu, izmantošanai uz autoceļiem paredzētu transportlīdzekļu apstiprināšanu, kā arī uz tādu sistēmu, sastāvdaļu un atsevišķu tehnisku vienību tipa apstiprināšanu, kuras konstruētas un izgatavotas šādiem transportlīdzekļiem.

Tā attiecas arī uz šādu transportlīdzekļu individuālu apstiprināšanu.

[..]"

11. Pamatdirektīvas 3. pantā ir noteikts:

"Ja vien šajā direktīvā un IV pielikumā uzskaitītajos normatīvajos aktos nav paredzēts citādi, piemēro šādas definīcijas:

[..]

11. "mehāniskais transportlīdzeklis" ir jebkurš motorizēts transportlīdzeklis, kurš pārvietojas ar savu spēku, kuram ir vismaz četri riteņi un kurš ir pabeigts, vairākos posmos pabeigts vai nepabeigts, un kura maksimālais projektētais ātrums pārsniedz 25 km/h."

12. Pamatdirektīvas 4. panta 3. punktā ir noteikts:

"Dalībvalstis reģistrē vai ļauj pārdot vai nodot ekspluatācijā vienīgi tādus transportlīdzekļus, sastāvdaļas un atsevišķas tehniskas vienības, kas atbilst šīs direktīvas prasībām.

Tās neaizliedz, neierobežo un netraucē reģistrēt, pārdot, nodot ekspluatācijā vai lietot uz ceļiem transportlīdzekļus, sastāvdaļas vai atsevišķas tehniskas vienības ar pamatojumu, kas saistīts ar uzbūves un darbības aspektiem, uz ko attiecas šī direktīva, ja tie atbilst tajā ietvertajām prasībām."

3 OV 2007, L 263, 1. lpp. Šī direktīva ir atcelta un aizstāta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2018/858 (2018. gada 30. maijs) par mehānisko transportlīdzekļu un to piekabju, kā arī tādiem transportlīdzekļiem paredzētu sistēmu, sastāvdaļu un atsevišķu tehnisku vienību apstiprināšanu un tirgus uzraudzību un ar ko groza Regulas (EK) Nr. 715/2007 un (EK) Nr. 595/2009 un atceļ Direktīvu 2007/46/EK (OV 2018, L 151, 1. lpp.).

13. Pamatdirektīvas 24. pantā ir noteikts:

"1. Konkrētiem transportlīdzekļiem, neatkarīgi no tā, vai tie ir unikāli, dalībvalstis var nepiemērot vienu vai vairākus šīs direktīvas noteikumus vai vienu vai vairākus IV vai XI pielikumā uzskaitītus normatīvus aktus, ja tajos ir paredzētas attiecīgas alternatīvas prasības.

Šā punkta pirmajā daļā minētos noteikumus dalībvalsts nepiemēro vienīgi tad, ja ir pamatoti iemesli tā rīkoties.

[..]

6. Individuāla apstiprinājuma derīgums attiecas vienīgi uz apstiprinājuma piešķīrējas dalībvalsts teritoriju.

Ja pieteikuma iesniedzējs vēlas citā dalībvalstī pārdot, reģistrēt vai nodot ekspluatācijā transportlīdzekli, tad transportlīdzeklim ir jābūt piešķirtam individuālam apstiprinājumam; apstiprinājuma piešķīrēja dalībvalsts pieteikuma iesniedzējam pēc lūguma izsniedz dokumentu par tehniskām prasībām, saskaņā ar kurām transportlīdzeklis ir apstiprināts.

Cita dalībvalsts ļauj pārdot, reģistrēt vai nodot ekspluatācijā transportlīdzekli, par ko kādā dalībvalstī saskaņā ar šo pantu ir izsniegts individuāls apstiprinājums, ja vien nav pamatotu iemeslu uzskatīt, ka tehniskie noteikumi, ar ko saskaņā apstiprināts transportlīdzeklis, nav līdzvērtīgi tiem, ko piemēro attiecīgā valstī."

14. Pamatdirektīvas 48. pantā ir noteikts, ka direktīvas noteikumi ir jātransponē valsts tiesību aktos līdz 2009. gada 29. aprīlim. Ar tās pašas direktīvas 49. pantu ir atcelta Direktīva 70/156/EEK (1970. gada 6. februāris) par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz mehānisko transportlīdzekļu un to piekabju tipa apstiprinājumu [4], sākot ar to pašu dienu, un ir noteikts, ka atsauces uz atcelto direktīvu uzskata par atsaucēm uz Pamatdirektīvu.

3. Direktīva 2009/40

15. Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2009/40/EK (2009. gada 6. maijs) par mehānisko transportlīdzekļu un to piekabju tehniskajām apskatēm ir paredzēts pienākums transportlīdzekļiem veikt periodiskas tehniskās apskates [5].

16. Direktīvas 2009/40 5. pantā ir noteikts:

"Neskarot I un II pielikumu, dalībvalstis var:

a) paredzēt pirmās obligātās tehniskās apskates dienu pirms šajā direktīvā noteiktā termiņa un attiecīgā gadījumā prasīt, lai transportlīdzeklim tiek veikta apskate pirms reģistrācijas;

[..]."

4 OV 1970, L 42, 1. lpp.

5 OV 2009, L 141, 12. lpp. Šī direktīva ir atcelta un aizstāta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2014/45/ES (2014. gada 3. aprīlis) par mehānisko transportlīdzekļu un to piekabju periodiskajām tehniskajām apskatēm un par Direktīvas 2009/40/EK atcelšanu (OV 2014, L 127, 51. lpp.). Ar Direktīvas 2014/45 5. pantu būtībā ir aizstāts Direktīvas 2009/40 5. pants.

B. Nīderlandes tiesības

17. *Kentekenreglement* (Noteikumi par reģistrācijas apliecībām) (1994. gada 6. oktobris) 25.b panta 1. punktā[6] ir noteikts, ka, lai Nīderlandē reģistrētu transportlīdzekli, ir jāuzrāda pirms tam citā dalībvalstī saņemta reģistrācijas apliecība.

II. Fakti, tiesvedība un prejudiciālie jautājumi

18. Šīs lietas pamatā ir strīds par divu mehānisko transportlīdzekļu reģistrāciju Nīderlandē.

19. Automobiļi – *Bentley*, ar transportlīdzekļa identifikācijas numuru (turpmāk tekstā – "VIN") B28J0, un *Alvis*, ar VIN 14827, – ir ražoti Apvienotajā Karalistē attiecīgi 1950. un 1938. gadā. Ražotāji noformēja pavaddokumentus, norādot tehniskos datus.

20. Pirms Apvienotās Karalistes centrālās reģistrācijas iestādes dibināšanas 1971. gadā attiecīgie automobiļi bija reģistrēti vietējās reģistratūrās, kas kā reģistrācijas pierādījumu izdeva tā laika reģistrācijas žurnālus. Šie reģistrācijas žurnāli un automobiļu īpašnieku klubu paziņojumi bija pamats automobiļa *Bentley* reģistrācijai Apvienotās Karalistes reģistrācijas iestādes centrālajā reģistrā 1988. gadā un *Alvis* reģistrācijai – 2011. gadā. Apvienotās Karalistes iestāde nevar apstiprināt, kā abi transportlīdzekļi tolaik izskatījās, jo tā pārsūtīja reģistra ierakstu no vietējā uz centrālo reģistru, nepārbaudot transportlīdzekļus.

21. No 2009. līdz 2013. gadam abiem automobiļiem tika veikti pārveidojumi, kas ietvēra garenbāzes saīsināšanu un dzinēja un virsbūves maiņu. Pēc šiem pārveidojumiem 2013. gadā attiecīgi Beļģijas un Apvienotās Karalistes reģistrācijas iestādes izsniedza reģistrācijas apliecības. Šīs apliecības tika izsniegtas, balstoties uz tehniskajiem datiem, kas norādīti sākotnējo ražotāju izsniegtajos dokumentos.

22. X un Y 2014. gada 14. janvārī uzrādīja *Bentley* reģistrācijai Nīderlandes transportlīdzekļu reģistrā. Policijas apskate atklāja pārveidojumus, kas veikti oriģinālajam modelim, tostarp motora litrāžas atšķirību. Ar 2014. gada 10. februāra lēmumu *Directie van de Dienst Wegverkeer* (Ceļu satiksmes dienests, turpmāk tekstā – "*RDW*") noraidīja pieteikumu. 2014. gada 4. jūnijā X un Y no jauna iesniedza reģistrācijas pieteikumu, pamatojoties uz otro Beļģijas reģistrācijas apliecību, ko Beļģijas reģistrācijas iestāde bija izsniegusi 2014. gada 19. maijā. Otrajā reģistrācijas apliecībā bija ierakstīta jaunā motora litrāža. 2014. gada 18. jūlija vēstulē pēc otrā 2014. gada 4. jūnija pieteikuma *RDW* paziņoja, ka Beļģijas reģistrācijas iestādei ir pieprasītas ziņas par transportlīdzekli. Šī iestāde atbildēja, ka reģistrācijas apliecība ir izsniegta par oriģinālo transportlīdzekli. Ar 2014. gada 27. augusta lēmumu *RDW* noraidīja otro 2014. gada 4. jūnija reģistrācijas pieteikumu.

23. 2014. gada 10. jūnijā Z nodeva *Alvis* reģistrācijai *RDW*. Policijas dienestu sniegtajā apskates ziņojumā atklājās, ka transportlīdzeklim veikto pārveidojumu dēļ *RDW* ir jālūdz skaidrojums Apvienotās Karalistes reģistrācijas iestādei. Tā informēja, ka transportlīdzeklis ir reģistrēts labticīgi, pamatojoties uz ražotāja izsniegto pavaddokumentu datiem, kā arī uz automobiļu īpašnieku kluba fotoattēliem un sniegto informāciju. Turklāt *RDW* pieprasīja tā transportlīdzekļa datus, par kuru bija izsniegta Apvienotās Karalistes reģistrācijas apliecība. Apvienotās Karalistes reģistrācijas iestāde nespēja atbildēt uz šiem jautājumiem, jo tā nebija pārbaudījusi transportlīdzekli. Ar 2014. gada 29. septembra lēmumu *RDW* noraidīja reģistrācijas pieteikumu.

24. Abos gadījumos *RDW* atteica reģistrāciju šādu iemeslu dēļ. Pirmkārt, *RDW* uzskata, ka, tā kā transportlīdzekļi neatbilst Pamatdirektīvā noteiktajām tehniskajām prasībām, tie nav "transportlīdzekļi" Reģistrācijas dokumentu direktīvas izpratnē. Ja transportlīdzekļi būtu Reģistrācijas dokumentu direktīvas darbības jomā, *RDW* uzskata, ka reģistrācijas apliecības nav saskaņoti dokumenti, tādējādi

6 *Stb*. 1994, Nr. 760.

tie nav savstarpēji jāatzīst, pamatojoties uz šo direktīvu. Ciktāl šī direktīva attiecas uz reģistrācijas apliecībām, *RDW* uzskata, ka dokumentu neprecizitāšu dēļ transportlīdzekļi nevar tikt identificēti pēc šīm apliecībām. Visbeidzot, pēc *RDW* domām, nav iespējams, ka transportlīdzekļi to pašreizējā stāvoklī būtu saņēmuši tehnisko parametru apstiprinājumu, un nav skaidrs, vai transportlīdzekļi pēc pārveidošanas ir apstiprināti individuāli.

25. Reģistrācijas atteikuma lēmumi tika pārsūdzēti divās dažādās tiesās. Pēc šo tiesu domām, Reģistrācijas dokumentu direktīva ir piemērojama, transportlīdzekļi ir jāidentificē, balstoties uz reģistrācijas apliecībām, un šīs apliecības ir saskaņotas apliecības šīs direktīvas izpratnē. Līdz ar to, no vienas puses, *Rechtbank Den Haag* [Hāgas tiesa, Nīderlande] ar 2015. gada 25. jūnija spriedumu noteica, ka *RDW* ir jāizsniedz reģistrācijas apliecība par automobili *Bentley*. No otras puses, ar 2015. gada 23. jūnija spriedumu *Rechtbank Gelderland* [Gelderlandes tiesa, Nīderlande] piesprieda *RDW* veikt jaunu novērtējumu attiecībā uz *Alvis* reģistrāciju.

26. *RDW* pārsūdzēja šos divus spriedumus *Raad van State* (Valsts padome, Nīderlande), kas nolēma apvienot šīs tiesvedības. Tā kā *Raad van State* (Valsts padome) bija šaubas par attiecīgo ES tiesību aktu pareizu interpretāciju, tā nolēma apturēt tiesvedību lietā un uzdot Tiesai šādus jautājumus prejudiciāla nolēmuma sniegšanai:

"1) Vai [Reģistrācijas dokumentu direktīva] ir piemērojama mehāniskiem transportlīdzekļiem, kuri pastāvēja jau pirms 2009. gada 29. aprīļa – dienas, kurā dalībvalstīm bija jāsāk piemērot tiesību normas un administratīvos noteikumus, kas nepieciešami, lai īstenotu [Pamatdirektīvu]?

2) Vai mehāniskais transportlīdzeklis, kurš ir samontēts no būtiskām sastāvdaļām, kas izgatavotas pirms [Pamatdirektīvas] piemērošanas sākuma, no vienas puses, un no būtiskām sastāvdaļām, kas pievienotas tikai pēc šīs direktīvas piemērošanas sākuma, no otras puses, ir mehāniskais transportlīdzeklis, kas pastāvēja jau pirms direktīvas piemērošanas sākuma, vai arī šāds transportlīdzeklis ir izgatavots tikai pēc direktīvas piemērošanas sākuma?

3) Vai, pamatojoties uz [Reģistrācijas dokumentu direktīvas] 3. panta 2. punktu, reģistrācijas prasība šīs direktīvas 4. panta izpratnē ir spēkā neierobežoti, ja reģistrācijas apliecībā pie konkrētiem Kopienas kodiem (kuri ir obligāti jānorāda saskaņā ar direktīvas pielikumiem) nav ierakstīti nekādi dati, ciktāl šie dati ir vienkārši noskaidrojami?

4) Vai saskaņā ar [Reģistrācijas dokumentu direktīvas] 4. pantu ir pieļaujams atzīt citā dalībvalstī izsniegtu reģistrācijas apliecību, tomēr veicot attiecīgā transportlīdzekļa tehnisko pārbaudi [Pamatdirektīvas] 24. panta 6. punkta izpratnē, un – ja transportlīdzeklis nav atbilstīgs dalībvalsts tehniskajiem noteikumiem – atteikties izsniegt reģistrācijas apliecību?"

27. *RDW*, X un Y, un Z, Itālijas, Nīderlandes un Norvēģijas valdības, kā arī Eiropas Komisija iesniedza rakstveida apsvērumus. 2018. gada 7. jūnijā notika Tiesas sēde mutvārdu paskaidrojumu uzklausīšanai, kurā tika uzklausīti *RDW*, X un Y, un Z, Nīderlandes valdības un Komisijas mutvārdu paskaidrojumi.

III. Analīze

28. Izskatāmajā lietā Tiesa tiek aicināta noskaidrot, kādā apjomā dalībvalstīm – no Savienības tiesību aktu viedokļa – ir pienākums savstarpēji atzīt tādu transportlīdzekļu reģistrācijas apliecības, kas neatbilst Savienības apstiprinātam tipam. Pirms pievēršanās prejudiciālajiem jautājumiem es tomēr īsi izklāstīšu Savienības transportlīdzekļu reģistrācijas jomas sekundāro tiesību aktu mērķus un principus.

A. Ievada piezīmes

29. Lai transportlīdzekli nodotu ekspluatācijā, tam ir jāatbilst trim dažādiem nosacījumiem, – ir jābūt apstiprinātiem transportlīdzekļa tehniskajiem parametriem, transportlīdzeklim ir jābūt reģistrētam un tam ir jābūt braukšanas kārtībā. Šo nosacījumu mērķis ir nodrošināt augstu drošības līmeni uz ceļiem.

30. Pirms Savienības pasākumu ieviešanas šajā jomā tehniskās prasības apstiprināšanai, valsts reģistrācijas procedūras un tehniskās apskates, kā arī valstu dokumenti, kas izsniegti, lai pārliecinātos par šo prasību izpildi, katrā dalībvalstī ievērojami atšķirās[7]. Tas negatīvi ietekmēja transportlīdzekļu un to īpašnieku brīvu pārvietošanos. Lai atvieglotu šo preču, kas pēc savas būtības ir mobilas, brīvu pārvietošanos, Savienība nolēma pieņemt sekundārus tiesību aktus.

31. Pirmkārt, tehnisko parametru apstiprināšana nodrošina, ka transportlīdzekļi pirms to nodošanas ekspluatācijā atbilst minimālām drošības un vides prasībām. Tā kā lielākā daļa transportlīdzekļu atbilst transportlīdzekļa tipam, apstiprināšana parasti tiek garantēta, veicot tipa apstiprinājumu.

32. Pamatdirektīvā ir paredzēta vienota jaunu transportlīdzekļu tipa apstiprinājuma procedūra (turpmāk tekstā – "Savienības tipa apstiprinājums"). Lai tie tiktu apstiprināti, transportlīdzekļu tipiem ir jāatbilst tehniskajām prasībām attiecībā uz to uzbūvi. Šīs minimālās prasības ir izklāstītas direktīvas IV pielikumā uzskaitītajos normatīvajos aktos, un tās ir pilnībā saskaņotas.

33. No Pamatdirektīvas 4. panta 3. punkta otrās daļas izriet, ka neviena dalībvalsts neaizliedz, neierobežo un netraucē reģistrēt transportlīdzekļus ar pamatojumu, kas saistīts ar to uzbūves un darbības aspektiem, ja transportlīdzeklis pirmās reģistrācijas laikā atbilst tehniskajām prasībām, kuras noteiktas šajā direktīvā.

34. Izņēmuma kārtā Pamatdirektīvas 24. pantā ir paredzēts, ka konkrētam transportlīdzeklim var tikt piešķirts tehnisko parametru apstiprinājums pat tad, ja tas neatbilst saskaņotajām prasībām (turpmāk tekstā – "individuāls apstiprinājums"). Šis apstiprinājums tiek piešķirts, pamatojoties uz alternatīvām prasībām, kurām jābūt pēc iespējas līdzvērtīgām līmenim, kas noteikts saskaņotajās prasībās. Saskaņā ar šīs direktīvas 24. panta 6. punktu šis apstiprinājums ir spēkā tikai tā piešķīrējas dalībvalsts teritorijā.

35. Otrkārt, mehānisko transportlīdzekļu reģistrācija ir saistīta ar administratīvo atļauju, ko dalībvalsts izsniegusi, lai nodotu transportlīdzekli ekspluatācijā ceļu satiksmē, ietverot transportlīdzekļa identifikāciju un reģistrācijas numura piešķiršanu saskaņā ar Reģistrācijas dokumentu direktīvas 2. panta b) punktu. Ar šo direktīvu ir saskaņoti reģistrācijas apliecību forma un saturs. Pamatojoties uz 4. pantu, saskaņotā reģistrācijas apliecība ir jāatzīst pārējās dalībvalstīs, lai transportlīdzekli identificētu starptautiskajā satiksmē vai pārreģistrētu citā dalībvalstī.

36. Treškārt, tehniskās apskates ir mērķis ir nodrošināt, ka transportlīdzekļa darbmūža laikā tas ir labā darba kārtībā, lai neapdraudētu cilvēku veselību un dzīvību. Tādēļ transportlīdzekļiem ir jāveic periodiskas tehniskās apskates.

37. Lai atvieglotu iepriekš dalībvalstī reģistrētu transportlīdzekļu brīvu pārvietošanos, Direktīvas 2009/40 3. panta 2. punktā ir noteikts pienākums atzīt citā dalībvalstī izdotus pierādījumus, ka attiecīgajā dalībvalstī reģistrētajam mehāniskajam transportlīdzeklim ir sekmīgi nokārtota tehniskā apskate, kas atbilst vismaz saskaņotajiem standartiem.

7 Tas tieši izriet no Reģistrācijas dokumentu direktīvas, Pamatdirektīvas un Direktīvas 2009/40 preambulām un pirms tam pastāvošajiem instrumentiem.

38. Lielākā daļa transportlīdzekļu, kas tiek izmantoti uz Eiropas ceļiem, atbilst kādam Savienības apstiprinātam tipam. Kad šie transportlīdzekļi tiek pārsūtīti uz citu dalībvalsti, tai ir jāatzīst reģistrācijas apliecība saskaņā ar Reģistrācijas dokumentu direktīvas 4. pantu. Turklāt ir jāatzīst arī jebkurš pierādījums par tehniskās apskates nokārtošanu saskaņā ar Direktīvas 2009/40 3. panta 2. punktu. Visbeidzot, saskaņā ar Pamatdirektīvas 4. panta 3. punkta otro daļu, ciktāl transportlīdzeklis atbilst kādam Savienības apstiprinātam tipam pirmās reģistrācijas brīdī, dalībvalsts nedrīkst ierobežot transportlīdzekļa reģistrāciju ar pamatojumu, kas saistīts ar tā uzbūvi vai darbību.

39. Tomēr izskatāmā lieta trīs veidos atšķiras no šīs tipiskās situācijas. Pirmkārt, minētie transportlīdzekļi vispirms nonāca ekspluatācijā ilgu laiku pirms tam, kopš pastāv jebkāda Savienības tehnisko prasību saskaņošana. Līdz ar to tie nekādā ziņā neatbilda kādam Savienības apstiprinātam tipam. Otrkārt, transportlīdzekļi ir būtiski pārveidoti, bet ne visi pārveidojumi ir reģistrēti jaunākajās saskaņotajās reģistrācijas apliecībās. Treškārt, reģistrācijas apliecības ir nepilnīgas.

40. *RDW* ar Nīderlandes valdības atbalstu uzskata, ka reģistrācijas apliecības šādos apstākļos nevar tikt uzskatītas par saskaņotām reģistrācijas apliecībām un tām nav jātiek savstarpēji atzītām. Ja reģistrācijas apliecības tiktu uzskatītas par saskaņotiem dokumentiem, *RDW* apgalvo, ka transportlīdzekļi nevar tikt identificēti, balstoties uz šiem dokumentiem, vai, pakārtoti, ka transportlīdzekļa tehniskie parametri nav apstiprināti un, pamatojoties uz to, reģistrācija var tikt atteikta.

41. Komisija, kā arī X, Y un Z savukārt uzskata, ka pienākums atzīt reģistrācijas apliecības ietver to, ka *RDW* nevar no jauna pārskatīt novērtējumu, ko veikusi reģistrācijas procesa pamatā esošo prasību izdevēja iestāde.

42. Lai atrisinātu šo strīdu, iesniedzējtiesa ir iesniegusi Tiesā četrus jautājumus. Būtībā iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, kā būtiskie noteikumi par transportlīdzekļu reģistrāciju un tehnisko parametru apstiprināšanu ir jāinterpretē izskatāmās lietas īpašajos apstākļos.

B. Par pirmo prejudiciālo jautājumu

43. Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Reģistrācijas dokumentu direktīva attiecas uz reģistrācijas apliecībām, kuras atbilst šajā direktīvā norādītajam apliecības paraugam, bet kuras ir izdotas par transportlīdzekļiem, kas pastāvēja pirms 2009. gada 29. aprīļa, proti, pirms Pamatdirektīvas transponēšanas termiņa.

44. Iesniedzējtiesa uzdod šo jautājumu, ņemot vērā *RDW* šauro skatījumu uz "transportlīdzekļa" definīciju Reģistrācijas dokumentu direktīvas izpratnē, no vienas puses, un Pamatdirektīvas izpratnē, no otras puses.

45. Reģistrācijas dokumentu direktīvas 2. panta a) punktā "transportlīdzekļi" ir definēti kā "visi transportlīdzekļi, kā noteikts 2. pantā Padomes [..] Direktīvā 70/156". Šī direktīva ir atcelta un aizstāta ar Pamatdirektīvu.

46. No Pamatdirektīvas 49. panta izriet, ka atsauces uz Direktīvu 70/156 ir jālasa kā atsauces uz Pamatdirektīvu. Tādēļ Reģistrācijas dokumentu direktīvā atsauce uz definīciju Direktīvā 70/156 ir jālasa kā atsauce uz Pamatdirektīvas 3. pantu.

47. Konkrētāk, Pamatdirektīvas 3. panta 11. punktā "mehāniskais transportlīdzeklis" ir definēts kā "jebkurš motorizēts transportlīdzeklis, kurš pārvietojas ar savu spēku, kuram ir vismaz četri riteņi un kurš ir pabeigts, vairākos posmos pabeigts vai nepabeigts, un kura maksimālais projektētais ātrums pārsniedz 25 km/h".

48. Termini "nepabeigts", "vairākos posmos pabeigts" un "pabeigts" savukārt ir izmantoti attiecīgi Pamatdirektīvas 3. panta 19., 20. un 21. punktā. Šajās definīcijās ir minēti pabeigšanas posmi, kuri attiecībā uz transportlīdzekli ir veikti vai ir jāveic, lai tas atbilstu direktīvā noteiktajām tehniskajām prasībām.

49. Pēc *RDW* domām, tas norāda, ka tikai tādi transportlīdzekļi, kas atbilst tehniskajām prasībām vai kas var atbilst šīm prasībām pēc tam, kad tiem ir veikti pabeigšanas posmi, ir "transportlīdzekļi" Reģistrācijas dokumentu direktīvas izpratnē. Šādā lasījumā reģistrācijas dokumenti, kas izdoti par transportlīdzekļiem, kuri neatbilst Savienības apstiprinātam tipam, nav izdoti par "transportlīdzekļiem" Reģistrācijas dokumentu direktīvas izpratnē.

50. Iesniedzējtiesa sāk ar premisu, ka transportlīdzeklis, kura pirmā reģistrācija ir notikusi pirms Pamatdirektīvas, nevar atbilst tehniskajām prasībām. Balstoties uz to, šī tiesa jautā, vai visi reģistrācijas dokumenti, kas izdoti transportlīdzekļiem, kuri pirmo reizi reģistrēti pirms Pamatdirektīvas transponēšanas termiņa, arī ir automātiski izslēgti no Reģistrācijas dokumentu direktīvas tvēruma un attiecīgi tie nav jāatzīst.

51. Šajā sakarā ir pietiekami atgādināt, ka Reģistrācijas dokumentu direktīvas 3. panta 2. punktā ir tieši noteikts, ka saskaņotas reģistrācijas apliecības var būt izdotas transportlīdzekļiem, kas ir reģistrēti pirms šīs direktīvas īstenošanas.

52. Turklāt Reģistrācijas dokumentu direktīvas mērķis, kā norādīts 6. apsvērumā, ir atvieglot tādu transportlīdzekļu atkārtotu reģistrāciju, kuri pirms tam bijuši reģistrēti citā dalībvalstī. Saskaņotu reģistrācijas apliecību izslēgšana no minētās direktīvas tvēruma tikai tādēļ, ka tās ir izsniegtas transportlīdzekļiem, kas pirmo reizi reģistrēti pirms Pamatdirektīvas vai pirms tās pastāvošā instrumenta stāšanās spēkā, būtu pretrunā šim mērķim.

53. Jāuzsver arī, ka atsauce uz "nepabeigtiem", "vairākos posmos pabeigtiem" un "pabeigtiem" transportlīdzekļiem Pamatdirektīvas 3. panta 11. punktā ir jālasa, ņemot vērā tās mērķi, kas netieši ir norādīts šīs direktīvas 1. pantā, saskaņā ar kuru visiem jaunajiem transportlīdzekļiem ir jāatbilst tehniskajām prasībām, kas bijušas spēkā to pirmās reģistrācijas laikā.

54. Šis secinājums nevar tikt attiecināts uz transportlīdzekļa definīciju Reģistrācijas dokumentu direktīvā, kuras mērķis ir atvieglot iepriekš reģistrētu transportlīdzekļu brīvu pārvietošanos. Tādēļ atsauce uz "nepabeigtiem", "vairākos posmos pabeigtiem" un "pabeigtiem" transportlīdzekļiem Pamatdirektīvas 3. panta 11. punktā iekļautajā "mehāniskā transportlīdzekļa" definīcijā nav būtiska Reģistrācijas dokumentu direktīvas tvēruma definēšanas nolūkos.

55. Balstoties uz iepriekš minēto, uz pirmo prejudiciālo jautājumu ir jāatbild tādējādi, ka Reģistrācijas dokumentu direktīva attiecas uz reģistrācijas apliecībām, kuras atbilst šajā direktīvā norādītajam apliecības paraugam un kuras ir izdotas transportlīdzekļiem, kas pirmo reizi reģistrēti pirms Pamatdirektīvas transponēšanas termiņa.

C. Par otro prejudiciālo jautājumu

56. Ar otro jautājumu iesniedzējtiesa jautā, vai mehāniskais transportlīdzeklis, kurš sastāv no būtiskām sastāvdaļām, kas ražotas pirms Pamatdirektīvas transponēšanas termiņa, no vienas puses, un būtiskām sastāvdaļām, kas pievienotas tikai pēc šīs direktīvas transponēšanas termiņa, no otras puses, ir mehāniskais transportlīdzeklis, kura pirmā reģistrācija ir notikusi pirms šīs direktīvas transponēšanas termiņa.

57. Ņemot vērā atbildi, kuru es iesaku sniegt uz pirmo prejudiciālo jautājumu, transportlīdzekļa vecumam nav nozīmes Reģistrācijas dokumentu direktīvas darbības jomas noteikšanā. Līdz ar to uz otro prejudiciālo jautājumu nav jāatbild.

D. Par trešo prejudiciālo jautājumu

58. Ar trešo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai saskaņā ar Reģistrācijas dokumentu direktīvas 4. pantu saņemošajai dalībvalstij reģistrācijas apliecības, kad tās nav pilnīgas, ir savstarpēji jāatzīst bez jebkādas rīcības brīvības, bet, veicot pārbaudi, viegli var tikt iegūtas trūkstošās ziņas.

59. Uz šo jautājumu, manuprāt, ir jāatbild apstiprinoši.

60. Reģistrācijas dokumentu direktīvas 4. pantā ir noteikts, ka dalībvalsts izdoto reģistrācijas apliecību "atzīst pārējās dalībvalstīs". Līdz ar to šā noteikuma formulējums, šķiet, neatstāj saņemošās dalībvalsts iestādēm nekādu rīcības brīvību [8].

61. Šāds lasījums atbilst Reģistrācijas dokumentu direktīvas galvenajam mērķim, proti, stiprināt iekšējā tirgus darbību, veicinot transportlīdzekļu brīvu pārvietošanos Savienībā [9]. Saistībā ar to ir jāuzsver, ka reģistrācijas apliecības galvenā funkcija ir identificēt konkrētu transportlīdzekli [10], lai šim transportlīdzeklim būtu ļauts brīvi pārvietoties un lai tas vieglāk varētu tikt eksportēts uz citām dalībvalstīm, kas nav tā dalībvalsts, kurā tas reģistrēts [11].

62. Reģistrācijas apliecības galvenā funkcija ir apstiprināta ar Reģistrācijas dokumentu direktīvas 2. pantā norādītajām definīcijām. Šajā noteikumā "reģistrācijas apliecība" ir definēta kā "dokuments, kas apliecina, ka transportlīdzeklis ir reģistrēts kādā dalībvalstī". Savukārt termins "reģistrācija" ir definēts kā "administratīva atļauja izmantot transportlīdzekli ceļu satiksmē, kas saistīta ar transportlīdzekļa identifikāciju un sērijas numura izdošanu, ko dēvē par reģistrācijas numuru".

63. Šajā sakarā Tiesa ir atzinusi, ka pārreģistrācijas nolūkos lietotu transportlīdzekļu, kas iepriekš reģistrēti citās dalībvalstīs, tehniskie parametri var tikt noskaidroti, pamatojoties uz pastāvošajiem reģistrācijas dokumentiem. Līdz ar to dalībvalstis nevar attaisnot sistemātisku prasību iesniegt atbilstības sertifikātu, pamatojot to ar nepieciešamību pārbaudīt tādu transportlīdzekļu tehniskos parametrus, kuriem ir reģistrācijas apliecība. Šāda prasība liegtu jebkādu nozīmi citās dalībvalstīs izsniegtu reģistrācijas apliecību atzīšanas principam [12].

64. Otrkārt, Tiesa ir konstatējusi, ka, pieprasot lietota transportlīdzekļa pārreģistrāciju, prasība uzrādīt transportlīdzekli, lai pārbaudītu, vai tas faktiski atrodas šīs dalībvalsts teritorijā, kā arī, vai tas atbilst citas dalībvalsts izdotās reģistrācijas apliecības datiem, ir saderīga ar Savienības tiesību aktiem [13].

65. Uzskatu, ka no judikatūras izriet, ka, no vienas puses, ir pieļaujamas vienkāršas administratīvas formalitātes, kas ir paredzētas tikai tādēļ, lai nodrošinātu pārreģistrācijai uzrādītā transportlīdzekļa pareizu identifikāciju. No otras puses, tālejošākas reģistrācijas prasības, kas kaitē Reģistrācijas dokumentu direktīvas 4. pantā iekļautajam savstarpējās atzīšanas principam, nav saderīgas ar Savienības tiesību aktiem.

8 Spriedums, 2012. gada 6. septembris, Komisija/Beļģija, C-150/11, EU:C:2012:539, 73. punkts.

9 Skat. it īpaši Reģistrācijas dokumentu direktīvas 1.–4., 6. un 8. apsvērumu.

10 Reģistrācijas dokumentu direktīvas 2. apsvērumā ir noteikts: "[..] visas dalībvalstis pieprasa, lai citā dalībvalstī reģistrētu transportlīdzekļu vadītājiem būtu *šo transportlīdzekļu* reģistrācijas apliecības, kas ļautu tiem izmantot ceļus to teritorijā" (mans izcēlums).

11 Skat. it īpaši Reģistrācijas dokumentu direktīvas 3., 4. un 6. apsvērumu.

12 Spriedums, 2012. gada 6. septembris, Komisija/Beļģija, C-150/11, EU:C:2012:539, 75.–77. punkts.

13 Spriedums, 2007. gada 20. septembris, Komisija/Nīderlande, C-297/05, EU:C:2007:531, 57.–63. punkts.

66. Līdz ar to tas vien, ka citas dalībvalsts izdotajā reģistrācijas apliecībā trūkst noteiktu datu, nenozīmē, ka saņemošās dalībvalsts iestādes var atteikties atzīt šādu apliecību. Vēl jo vairāk, šāds princips ir jāpiemēro, kad šāda informācija ir viegli iegūstama, veicot vienkāršu transportlīdzekļa pārbaudi [14].

67. Attiecībā uz to ir jānorāda, ka Reģistrācijas dokumentu direktīvas 3. panta 2. punktā dalībvalstīm ir atļauts jaunajā reģistrācijas apliecībā par transportlīdzekli, kas pirmo reizi reģistrēts pirms šīs direktīvas īstenošanas, sniegt tikai tādas ziņas, par ko ir pieejami vajadzīgie dati. Fakts, ka dalībvalstu iestādes izmanto izņēmumu, kas noteikts Reģistrācijas dokumentu direktīvas 3. panta 2. punktā, nenozīmē, ka šīs apliecības vairs nav jāatzīst.

68. Turklāt saskaņā ar Reģistrācijas dokumentu direktīvas 9. pantu dalībvalstu iestādes palīdz cita citai šajā jomā. Šajā ziņā tās var veikt divpusēju vai daudzpusēju informācijas apmaiņu, it īpaši, lai pārbaudītu transportlīdzekļa juridisko statusu dalībvalstī, kurā tas bijis reģistrēts iepriekš [15].

69. Attiecīgi dalībvalsts iestādes nav automātiski atbrīvotas no sava Reģistrācijas dokumentu direktīvas 4. pantā noteiktā pienākuma atzīt reģistrācijas apliecību tikai tā iemesla dēļ, ka minētajā dokumentā ir neprecīza informācija vai noteikta informācija tajā nav norādīta.

70. Tomēr tas varētu būt citādi, ja neprecīzajai vai trūkstošajai informācijai ir nozīme transportlīdzekļa identificēšanā.

71. Piemēram, var būt gadījumi, kad neprecīza vai trūkstoša informācija reģistrācijas apliecībā var izraisīt leģitīmas aizdomas par transportlīdzekļa īpašnieka krāpniecisku darbību. Šajā ziņā Reģistrācijas dokumentu direktīvas 9. apsvērumā ir tieši noteikts, ka direktīvas mērķis ir sekmēt "pārbaudes, kas īpaši paredzētas cīņai ar krāpšanu un zagtu transportlīdzekļu nelegālu tirdzniecību". Šajos īpašajos un ārkārtas gadījumos pirms transportlīdzekļa reģistrācijas var būt likumīgi veikt padziļinātu transportlīdzekļa juridiskā statusa pārbaudi. Šajā kontekstā, kā minēts iepriekš, saņemošās dalībvalsts iestādes var arī pieprasīt skaidrojumu no tās dalībvalsts iestādēm, kas izdevušas apliecību. Ja saņemošās dalībvalsts iestādes iegūst nepārprotamus pierādījumus, ka reģistrācijas pieteikuma iesniedzējs izdevējvalstī ir ieguvis reģistrācijas apliecību, izmantojot negodīgus vai nelikumīgus līdzekļus (piemēram, viltojuma, kukuļošanas vai informācijas sagrozīšanas ceļā), vai attiecīgā reģistrācijas apliecība saskaņā ar izdevējvalsts tiesību aktiem nav derīga kāda cita iemesla dēļ, saņemošajai dalībvalstij ir tiesības atteikt reģistrāciju.

72. Tomēr, ja šajā ziņā nekādu pierādījumu nav, saņemošās dalībvalsts iestādēm ir likumīgi jāatzīst šī apliecība un jāveic šā transportlīdzekļa pārreģistrācija.

73. Pilnīguma labad jānorāda arī, ka šis secinājums nenozīmē, ka dalībvalstīm nav līdzekļu, lai nodrošinātu drošību uz ceļiem. Ja iestādes transportlīdzekļa pārbaudes laikā konstatē kādas novirzes, kas rada aizdomas, ka transportlīdzekļa drošības un vides sistēmas un komponenti ir mainīti vai pārveidoti vai, vispārīgāk, drošība uz ceļiem tiek nopietni ietekmēta, iestādēm ir tiesības ātrāk noteikt transportlīdzekļa pirmās obligātās tehniskās apskates dienu, pat ja transportlīdzeklis ir izgājis tehnisko apskati dalībvalstī, kur tas bija reģistrēts iepriekš [16].

14 Kā minēts iepriekš 64. punktā, Tiesa jau ir atzinusi, ka šāda pārbaude ir pieļaujama.

15 Es ievēroju, ka esošais priekšlikums Eiropas Parlamenta un Padomes Regulai, ar ko vienkāršo citā dalībvalstī reģistrētu mehānisko transportlīdzekļu pārvietošanu vienotajā tirgū, paredz uzlabot savstarpēju palīdzību, ļaujot saņemošajām dalībvalstīm piekļūt transportlīdzekļa reģistrācijas datiem izdevējvalsts reģistros (COM(2012)164 *final*, 7. pants).

16 Direktīvas 2014/45 5. pants.

74. Turklāt, ja transportlīdzeklim pēc reģistrācijas tiek veikti tādi pārveidojumi, kas var ietekmēt tā uzbūvi, dalībvalsts var pieprasīt, lai tam tiktu veikta apskate, kas paredzēta attiecīgajos valsts tiesību aktos, ja netiek pārkāpti piemērojamie sekundāro ES tiesību noteikumi [17] un ja pienācīgi tiek ievērota preču brīva aprite [18]. Tomēr izskatāmajā lietā starp pusēm nav strīda par to, ka pārveidojumi ir veikti pirms jaunākās reģistrācijas apliecības izdošanas.

75. Ņemot vērā iepriekš minēto, uz trešo prejudiciālo jautājumu ir jāatbild tā, ka saskaņā ar Reģistrācijas dokumentu direktīvas 4. pantu dalībvalstis nevar atteikties atzīt reģistrācijas apliecības tikai tā iemesla dēļ, ka apliecībās trūkst konkrētu datu, ja šo datu trūkums neietekmē transportlīdzekļa identificēšanu.

E. Par ceturto prejudiciālo jautājumu

76. Ar ceturto jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai saskaņā ar Reģistrācijas dokumentu direktīvas 4. pantu ir pieļaujams atzīt citas dalībvalsts izsniegtu reģistrācijas apliecību, tomēr veicot attiecīgā transportlīdzekļa tehnisko apskati Pamatdirektīvas 24. panta 6. punkta izpratnē, un – ja transportlīdzeklis neatbilst dalībvalsts tehniskajām prasībām – atteikties izsniegt reģistrācijas apliecību.

77. Citiem vārdiem sakot, iesniedzējtiesa lūdz Tiesai izskaidrot attiecību starp Reģistrācijas dokumentu direktīvas 4. pantā noteikto dalībvalstu pienākumu atzīt citu dalībvalstu izsniegtās reģistrācijas apliecības un tām Pamatdirektīvas 24. panta 6. punkta trešajā daļā noteikto kompetenci neļaut reģistrēt transportlīdzekli savā teritorijā, ja ir pamatoti iemesli uzskatīt, ka tehniskie noteikumi, ar kuriem saskaņā transportlīdzeklis ir apstiprināts, nav līdzvērtīgi tiem, ko piemēro saņemošā dalībvalsts.

78. Man šķiet, ka šis jautājums ir balstīts uz diviem nepareiziem pieņēmumiem.

79. Pirmkārt, šķiet, ka iesniedzējtiesa uzskata, ka citas dalībvalsts izsniegta reģistrācijas apliecība var tikt formāli atzīta, bet transportlīdzekļa pārreģistrācija tomēr var tikt atteikta.

80. Uzskatu, ka šāda Reģistrācijas dokumentu direktīvas attiecīgo noteikumu interpretācija nav pareiza. 4. pantā ir skaidri noteikts, ka "reģistrācijas apliecību, ko izsniegusi kāda dalībvalsts, atzīst pārējās dalībvalstīs, lai transportlīdzekli identificētu starptautiskajā satiksmē vai pārreģistrētu citā dalībvalstī". Tas nozīmē, ka savstarpējas atzīšanas pienākums principā ietver pienākumu ļaut brīvu transportlīdzekļa pārvietošanos un/vai reģistrāciju. Atšķirīga interpretācija būtu ne tikai pretrunā 4. panta formulējumam, bet arī padarītu šo noteikumu par neefektīvu.

81. Otrkārt, šķiet, ka ir pārprasta Pamatdirektīvas darbības joma. Saskaņā ar šīs direktīvas 1. pantu direktīva attiecas (saistībā ar šo jautājumu) tikai uz to, kā "apstiprināt visus jaunos transportlīdzekļus [kas ir] tās darbības jomā".

17 Ja, neraugoties uz pārveidojumiem, transportlīdzeklis joprojām atbilst apstiprinātajam tipam, dalībvalsts, kā norādīts pamatdirektīvas 4. panta 3. punkta otrajā daļā, nevar iebilst pret tā reģistrāciju. Ja pārveidojumā ir ietvertas sistēmas, sastāvdaļas vai atsevišķas tehniskas vienības, kas saņēmušas Savienības tipa apstiprinājumu, šis apstiprinājums ir jāapliecina, ņemot vērā pamatdirektīvas 10. pantu, lasītu kopsakarā ar 4. panta 3. punkta otro daļu. Šādos gadījumos pārbaudes vai tehniskās apskates principā ir izslēgtas.

18 Šajā ziņā skat. spriedumus, 1987. gada 11. jūnijs, *Gofette* un *Gilliard*, 406/85, EU:C:1987:274, 7.–10. punkts; 2007. gada 20. septembris, Komisija/Nīderlande, C-297/05, EU:C:2007:531, 73.–76. punkts; 2009. gada 10. februāris, Komisija/Itālija, C-110/05, EU:C:2009:66, 57.–59. punkts; 2012. gada 6. septembris, Komisija/Beļģija, C-150/11, EU:C:2012:539, 52.–54. punkts; 2014. gada 20. marts, Komisija/Polija, C-639/11, EU:C:2014:173, 52., 53. un 55. punkts, un 2014. gada 20. marts, Komisija/Lietuva, C-61/12, EU:C:2014:172, 57., 58. un 60. punkts.

82. Tomēr pamatlietā aplūkotie transportlīdzekļi Pamatdirektīvas izpratnē nevar tikt uzskatīti par "jauniem transportlīdzekļiem". Šajā sakarā nav jāizskata jautājums par to, vai pēc pārveidošanas transportlīdzekļi var kļūt par "jauniem" transportlīdzekļiem. Kā minēts iepriekš, starp pusēm nav strīda par to, ka jaunākās abu transportlīdzekļu reģistrācijas apliecības ir izsniegtas pēc tam, kad šiem transportlīdzekļiem bija veikti pēdējie pārveidojumi. Tādējādi Pamatdirektīvas 24. panta 6. punkts attiecīgajiem transportlīdzekļiem nav piemērojams.

83. Līdz ar to uz ceturto jautājumu ir jāatbild tādējādi, ka Reģistrācijas dokumentu direktīvas 4. pants dalībvalstij, kurā ir prasīts atzīt citas dalībvalsts izsniegtu reģistrācijas apliecību attiecībā uz transportlīdzekli, kas neietilpst Pamatdirektīvas darbības jomā, liedz veikt šim transportlīdzeklim tehnisku pārbaudi pēdējās minētās direktīvas 24. panta 6. punkta nolūkos.

IV. Secinājumi

84. Ņemot vērā iepriekš minēto, ierosinu Tiesai uz *Raad van State* (Valsts padome, Nīderlande) iesniegtajiem prejudiciālajiem jautājumiem atbildēt šādi:

– Padomes Direktīva 1999/37/EK (1999. gada 29. aprīlis) par transportlīdzekļu reģistrācijas dokumentiem attiecas uz reģistrācijas apliecībām, kuras atbilst šajā direktīvā norādītajam apliecības paraugam un kuras ir izsniegtas par transportlīdzekļiem, kas pirmo reizi reģistrēti pirms Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2007/46/EK (2007. gada 5. septembris), ar ko izveido sistēmu mehānisko transportlīdzekļu un to piekabju, kā arī tādiem transportlīdzekļiem paredzētu sistēmu, sastāvdaļu un atsevišķu tehnisku vienību apstiprināšanai, transponēšanas termiņa.

– Direktīvas 1999/37 4. pants, lasot to šīs direktīvas 3. panta 2. punkta gaismā, ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalstis nevar atteikties atzīt reģistrācijas apliecības tikai tā iemesla dēļ, ka nav aizpildīti dati, ko norāda ar konkrētiem kodiem, gadījumā, kad šie dati ir viegli iegūstami, ja šo datu izlaišana neietekmē transportlīdzekļa identificēšanu.

– Direktīvas 1999/37 4. pants dalībvalstij, kurā ir pieprasīts atzīt citas dalībvalsts izsniegtu reģistrācijas apliecību attiecībā uz transportlīdzekli, kas neietilpst Direktīvas 2007/46 darbības jomā, liedz veikt šim transportlīdzeklim tehnisku pārbaudi pēdējās minētās direktīvas 24. panta 6. punkta nolūkos.